

nemlig Transporten af vore Varer, kan sættes ned? Det forekommer mig, at det allerede var uforsvarligt, at Regeringen gennemførte en Forhøjelse, men det er efter min Mening endnu mere uforsvarligt, at den endnu ikke har fremsat Forslag om at komme til en Nedsættelse af disse Udgifter. Jeg vil gerne have Lov til at spørge, om det ikke er Meningen, at vi snart skal have fat ogsaa der.

Endelig vil jeg gerne nævne en anden Ting, som vi ogsaa kan gøre. Vi kan ikke tvinge Priserne ned, men vi kan opfordre baade den ene og den anden, og navnlig dem, vi har Indflydelse paa, til i Samfundets og deres egen Interesse at gaa ned paa et Prisniveau, som svarer til det, de stod paa før Kronens Stigning. Man behøver ikke at undse sig ved at tilraade dem noget saadant, thi der er intet, der berettiger til at stille Krav om at indkassere den forøgede Værdi, fordi Samfundet er i en Krise, og fordi vi har gennemført en Valutalov. Vi kan altsaa indenfor de Kredse, hvor vi hver især har Indflydelse, tilraade, at man retter sig efter det nye Prisniveau, efter de nye Forhold, efter den nye Krone, og det kan vi, som sagt, gøre baade i Samfundets og i vedkommendes egen Interessé. Men det kan jo ikke nægtes, at baade Regeringen og de fagorganiserede Arbejdes Ledere raader til den anden Side. Jeg saa i et Interview i „Social-Demokraten“ med De samvirkende Fagforbunds Formand, Hr. C. F. Madsen — det var vistnok en Nytaarsbetragtning —, at han meget stærkt fraraadede at gaa til nogen som helst Nedsættelse. Der kunde være enkelte Tilfælde, hvor man kunde gøre det, men det var dog i høj Grad Undtagelser. I al Almindelighed vilde han tilraade at holde fast ved den forøgede Løn, som man havde opnaaet gennem Kronestigningen. Men paa den anden Side maa det ogsaa, synes jeg, i høj Grad paaskønnes, naar Arbejderne har været villige til at give Indrømmelser. Jeg kan f. Eks. ikke se rettere, end at den Stilling, som Arbejderne har indtaget overfor Reparationen af „Frederik VIII“, i høj Grad maa paaskønnes, idet de, saa vidt mig bekendt, har tilbudt at gaa til en Reduktion af Lønnen for at beholde Arbejdet, fordi en saadan Reduktion var

nødvendig. Jeg synes, at denne Stilling i Modsætning til Fagforeningsledernes Stilling maa i høj Grad paaskønnes. Jeg ved ikke, hvor Skylden ligger for, at Arbejdet ikke blev her i Landet; det kan vi jo ikke se til Bunds i, dels fordi man ikke kender de Forhandlinger, og dels fordi der kan være Skyld paa begge Sider. Men jeg for mit Vedkommende vil sige, at hvis Hovedskylden ligger paa vedkommende Virksomhed, Burmeister & Wain, saa synes jeg, det er en samfundsskadelig Handling, den har foretaget, og derfor synes jeg ogsaa, det fra politisk Side maa siges, at en saadan Holdning under en Situation som den nuværende kun kan være til Samfundets Skade og derfor maa misbilliges.

Den fjerde Ting, jeg skal nævne — og det skal være den sidste —, er, at man kan undlade — det er ganske vist noget passivt — at opmuntre og stimulere dem, der vil opretholde denne forøgede Ydelse for personligt Arbejde. Og nu kan det jo ikke nægtes, at det Forslag, som her foreligger, er et Forslag, som i Virkeligheden opfordrer til at blive staaende paa det nuværende Lønniveau ikke blot for de fagorganiserede Arbejdere, men for Løn i al Almindelighed, for Lønnen for personligt Arbejde, som dog er det, vi skal leve af her i Landet, man opfordrer herigennem de paagældende til stædigt at fastholde det, som Erhvervslivet har vist ikke at kunne give. Det er det, der er i Vejen. Ved dette Lovforslag vil man give en Præmie eller en Understøttelse til dem, som ikke vil gaa ind paa den nye Kroneværdis Vilkaar, men samtidig vil man straffe dem, som vil gaa ind under dem, fordi de ogsaa vil komme til at betale derfor, medens de i Forvejen har maattet betale for det hele gennem en Nedsættelse af den Fortjeneste, de har gennem deres Arbejde. Men de skal ikke alene ingenting have, de skal ogsaa være med at betale til dem, som er stædige og ikke vil gaa ned paa dette Prisniveau, og som derigennem handler samfundsskadeligt. Dem skal vi belønne paa Bekostning af dem, der gør det, som baade Samfundet og Erhvervslivet kræver og har Brug for. Jeg synes virkelig, det er en Politik, som den høje Rigsdag i høj Grad maa modsætte sig.

Endelig vil jeg gerne til allersidst